

andre anse for endnu mere nødvendig, og som I ikke tør tage Ansvaret paa eder for at undlade at fremme, I faa den ikke, dersom I ikke vedtage denne Bestemmelse, som I selv anse for taabelig. Deri ligger det utilbørlige, at man tvinger en saadan Bestemmelse igennem.

Den højtærede Minister anførte ogsaa som en Begrundelse for det retfærdige og det retskafne, at derved kom Spørgsmaalet om Københavns Befæstning ind under Vælgernes Afgørelse, og han anførte i Forbindelse dermed en Udtalelse af en tidligere Krigsminister, den nuværende Folketingsmand for Københavns 7de Valgkreds (V. H. O. Madsen). Denne Udtalelse om, at ingen Forsvarsordning svarer til sin Bestemmelse, naar den ikke har Folkets Tillid, er bleven citeret gentagne Gange her i Dag og har fundet Tilslutning, og den er i det hele taget bleven en Del benyttet. Jeg tror nu alligevel, at man skal benytte den med en vis Varsomhed, thi den er ogsaa bleven benyttet fra radikal Side som Motiv for at sætte alle disse Love, hvis de nu blive vedtagne, under Folkeafstemning, for derved at faa at vide, om de have Folkets Tillid. Jeg tror, at det højeste, man i den Henseende kan forlange, er, at det, der tilvejebringes, tilvejebringes paa lovlig Maade af de lovgivende Faktorer, det er det, Folket kan forlange: man maa ikke gøre saadant noget imod den lovgivende Magt. Større Fordringer, tror jeg ikke; man kan stille, og man vilde ogsaa komme galt af Sted, hvis man vilde stille større Fordringer til det, vi nu vedtage, thi derom ville Meningerne i Folket, som det allerede er sagt i Aften, være meget delte.

Det ærede 6te kongevalgte Medlem (Hage) nævnte Skatten og sagde, at egentlig var han imod, at man ved Tilvejebringelsen af disse Midler til Forsvarets Forbedring udelukkede en Del af Folket og kun tog dem, som have større Evne, med, men at han, da han selv var iblandt dem, som skulde betale, ikke vilde modsætte sig det. Jeg vil dog gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at den Del af Befolkningen, som her udelukkes, har jo paa anden Maade og igennem andre Skatter sin fulde Del i den langt overvejende Del af vore Forsvarsudgifter. For saa vidt en hel Del af de Penge, som vi nu give ud dertil, og som jo ere mange i Forhold til den Forøgelse, der her sker, kommer ind gennem Tolden, kan det jo være, at Smaafolk bidrage, i Forhold til deres

Evne, endog ret anseeligt til vort Forsvarsvæsen.

Jeg har en anden Bemærkning at gøre til denne Skattelov. Jeg vil heller ikke modsætte mig den, og jeg anser det for nødvendigt, at vi faa den, men jeg har tidligere haft Lejlighed til at gøre opmærksom paa, at det er mig ikke tiltalende, at man har sat Grænsen ved 3,000 Kr. Jeg vilde have ønsket, at man var gaaet noget længere ned. At man har sat Grænsen der, vil medføre, at næsten alle Danmarks Gaardmænd komme under Stregen, og det er ikke tiltalende, synes mig, hverken for Gaardmændene selv eller for os, som nu skulle bestemme det. Men jeg ved jo, at denne Anskuelse ikke kan trænge igennem, saa det er der ikke noget at gøre ved.

Det samme ærede Medlem beklagede, at den tidligere Konseilspræsident og Forsvarsminister (Neergaard) ikke var bleven staaende fast og uforandret paa det klare Standpunkt, han indtog, da han forelagde Forsvarslovene og holdt sin store Tale i Folketinget. Jeg tror ikke, at nogen Bebrejdelse mod den tidligere Konseilspræsident i den Henseende vil være paa sin Plads. Jeg indser jo meget godt, at det vilde have set ganske godt ud, at han havde sagt: Dette er mine Ord, det er mit Ansvar, og hvis jeg ikke kan faa tilstrækkelig Tilslutning dertil, saa Farvel, værsgo! Den tidligere Konseilspræsident og Forsvarsminister havde beredt sig en meget smuk Afgang og faaet en hel Del Hyldest paa dette Standpunkt, men Grunden til, at han ikke tog det, var, derom er jeg overbevist, den, at han følte sit Ansvar overfor Forsvarssagen, da han først var kommen ind i den Sag, meget stærkt, og at han har været overbevist om, at en Del af de Mangler, der klæbe ved den nuværende Ordning, er af den Beskaffenhed, at der maa bringes de største Ofre for at faa dem afhjulpne netop nu. Og han har, forekommer det mig, vist sin Storhed derved, at han ikke er vegen tilbage selv for personlig Ydmygelse, naar han mente derved at kunne bidrage til, at denne Sag kunde gennemføres, og vi kunde komme over det, som i Øjeblikket særlig trængte til Afhjælpning. Det er jo i Slægt dermed, naar hans nære Meningsfæller paa dette Omraade nu have medvirket til at faa denne Overenskomst. Det er, som jeg sagde forleden Dag, under Trykket af, at man ikke tør paatage sig Ansvaret for at lade være. Jeg har fremdeles den Opfattelse, at dersom denne Som-